

MICHIEL KRAMER





## Voorwoord

Vanaf het moment dat Michiel Kramer een bekende voetballer is willen allemaal mensen om mij heen dat ik hem ontmoet. Ze hebben daar wilde fantasieën bij. Ik citeer een vriend: 'Jullie met zijn tweeën in een winkel vol met aquariums. Lachen man. Wil ik meemaken.'

Ik denk daar heel anders over. Dat wordt helemaal niet lachen want dat gaat als volgt: ik doodsbang naast Michiel Kramer, de beroemde voetballer en Kramer zelf met zijn kop vlak voor het glas. 'Kijk dan Dijkshoorn, die luie flikker daar, met die streepjes op zijn kop. Nee dat moeten we dan bijzonder vinden. Wat is er mis met helemaal geen streepjes? Doe eens normaal man. Wat heb je aan schutkleuren? Je zit verdomme alleen in een bak vol water, gek.'

Ik weet wel waarom mensen denken dat Michiel Kramer en ik heel goed met elkaar kunnen opschieten. We durven alles te zeggen. We beoordelen mensen dus wél gewoon keihard op hun uiterlijk. Michiel en ik lachen ons de pleuris om een nieuwe jas van de trainer. Er is echter ook een groot verschil: Michiel zegt het recht in hun gezicht en ik schrijf het achter in een voetbaltijdschrift, de VI.

Michiel, die gaat voor een trainer staan, knipoogt naar de rest van het team en zegt: 'Zo, trainer, wat dacht je, ik doe vandaag de jas van mijn vrouw aan? Leuk man, die dubbel geknoopte band om je middel. Goede schoenen ook. Van je overleden vader? Maar vertel,

wat gaan we vandaag weer allemaal trainen. Het balletje rond laten gaan, stel we hebben dit weekend een keer de bal? Leuk, verheug ik mij op Ciska. Oh nee, je heet Rob. ’

Dat is waarom ik zo een enorme liefhebber ben van Michiel Kramer. Hij durft, in tegenstelling tot ongeveer alle andere voetballers in Nederland, te zeggen wat hij denkt en te doen wat in hem opkomt. Een verademing in dat doodsaaie en doodsbange voetbalwereldje.

Daarom is het een ongelofelijk slecht idee om mij naast Michiel te zetten. Ik verschrompel. Ik ben ook zo bang dat hij mij zal proberen te sparen, maar mocht ik hem ooit een keer tegen het lijf lopen dan hoop ik zo dat ik de gedroomde vintage Michiel Kramer behandelings krijg. ‘Zo Dijkshoorn. Ik had je langer verwacht. Je zit tegen dwerggroei aan. Ja, staan we opeens met ons lelijk bekkie vol tanden. In je column het hoogste woord en kijk nu eens. Een kaal stuk hout. Maar vertel eens, wat wil je? Als je weer over dat broodje kroket begint lig je binnen een minuut in de sloot. Nou zeg het maar.’

Daarom houd ik het bij dit boek. Fijn dat iemand het heeft gedurfd, een paar jaar optrekken met Michiel Kramer. Ik ga er van smullen en u gaat er van smullen. Michiel staat voor eerlijkheid, op zijn gevoel leven, mensen de waarheid durven zeggen en heel veel houden van mensen die het verdienen.

Nico Dijkshoorn

# 1.

*‘Zie maar hoe je die kroket erin frituurt.’*

## Proloog

**Hé, Marieke.**

‘Ja, hé, hoi. Ik dacht: ik bel even.

Kan dat?

Ja?

Mooi!

Even het volgende...

Ik wil voor Inside dus een boek over Michiel Kramer, zit wel een verhaal in die oprechte en grappige jongen. Geen heel dik boekje en gewoon makkelijk leesbaar voor de mensen op de camping, het strand, terras, de tuin of waar dan ook...

**De laatste rebel op het voetbalveld, eigenlijk. Hoeveel woorden komen er dan eigenlijk in zo’n Inside-boek?**

‘Iets van zestigduizend. Ach, zeventigduizend kan ook nog wel. En dan nu het volgende, want er zit gelijk al ietwat ingewikkelds aan alles vast wat ik je dan gelijk vertel.

Hardcore voetballiefhebbers kennen Michiel allemaal wel, maar ik geloof dat zelfs bij een totale voetballeek er nog wel een belletje gaat rinkelen bij zijn naam en dat er daarom best animo zal zijn.'

### **Ja natuurlijk, door dat bróó...?**

'... dat broodje kroket, ja. Dat-ie toen toch een keer bij Feyenoord in de rust als sportvoeding nam?

Vol in beeld bij de voetbalzenders. En al die analisten, van één van die De Boertjes tot aan die Deen...

Kom...

Die nooit echt accentloos Nederlands is gaan praten. Altijd zijn mening wel klaar heeft. Hoe heet die man ook alweer. Kom op, geheugen. Ken het effe...'

### **Kenneth?**

'Aah, dat was het ja! Dank! Kenneth Pérez dus.

Dus hij en één van die De Boertjes met hun fronsen zeiden dat het een complete en absolute schande was. Een broodje kroket eten als prof in de rust. Maar die jongen was wissel.

Ik vond het geweldig grappig. Ik vond die reacties allemaal zo overdreven.

Maar tot mijn verbazing was zelfs die heel lieve trainer later dus ook nog eens boos, die nooit echt boos kan zijn, maar het toen opeens ook heel erg werd.

Was dat Giovanni? Ja, die lieve Giovanni van Bronckhorst.

Geloof het of niet maar Michiel kreeg voor het eten van dat kroketje, vertelde hij mij, zelfs nog een boete van iets van duizend euro en een schorsing. Een schorsing voor een kroket! Als je er te lang over nadenkt word je krankzinnig.

Iets wat natuurlijk alleen Michiel kan overkomen. Is toch wel een beetje de laatste cultheld onder de Nederlandse profs. Als hij stopt zal het doodsaaï worden.

Wie kleurt er in de eredivisie dan nog een beetje buiten de lijntjes tijdens een wedstrijd? Zoals een Van der Gijp dat eerder deed, of zoals een Éric Cantona, Paul Gascoigne en Roy Keane het ooit in Engeland deden.

Wie schopt er dan nog een beetje tegen de schenen van trainers aan? Die zichzelf en dat spelletje wel héél serieus nemen. Er blijven alleen brave schoonzonen over vrees ik.

Goed, nu komt het...

Wat dus een beetje problematisch kan worden voor dat eventuele boek over Kramer: daar waar iedereen hem van kent, iedereen meer van zal willen weten, daar wil hij het eigenlijk nooit en te nimmer over hebben in dat eventuele boek. Begin erover en hij wordt héél nukkig, dan zegt-ie gewoon niets meer.

Dat broodje kroket hangt hem allang kilometers de keel uit. Ik begrijp dat natuurlijk wel.'

### **Ja, tuurlijk.**

'Maar dat broodje kroket moet uiteraard wel in het eventuele boek komen, dat zul jij natuurlijk ook nog wel begrijpen.'

**Natuurlijk.**

‘Gelukkig. Heel mooi om te horen. Want dan is dat vanaf nu gelukkig niet meer mijn maar jouw probleem geworden.’

**Hè, hoe bedoel je dat?**

‘Ik geloof dat Michiel en jij prima klikken. Ik denk dat jij dat boek gewoon gaat schrijven. Ik geef zijn nummer en dan kun je afspreken met hem wat mij betreft.’

Dus: zie maar hoe je dat broodje kroket in het boek frituurt, als het er maar in zit! Succes.’

## 2.

*‘Toen is de technische staf gewoon  
wapens tegen mij gaan gebruiken’*

### Verhaallijn I: de laatste seizoenen

Mister Porter, The Harbour Club, vroeger vaker in Van der Valk De Witte Bergen en ook wel bij al die blinkende Hiltons in het land.

Spreek als journalist met een profvoetballer af en je moet altijd naar één van die semi-kakkineuze toko's.

Ze zitten vol dames met wit parelsnoer, rustend op gestutte decolletés en hangend onder kerriegele zonnebankhoofden. Naast hen lopen vaak van die mannen op bootschoenen, in witte broeken, geparfumeerd tot halve mistwolken aan toe.

Maar tijdens de eerste afspraak in de herfst van 2024 met het hoofdpersonage van dit boek – inderdaad een profvoetballer – komen de shoarmadampen je tegemoet. Dit kon weleens een heel andere voetbalspeler zijn.

Deze spits vraagt een journalist naar de Rotterdamse Markthal te komen en een mens is plots te midden van het allervolkste volk van de havenstad. Zijn volk.

Door een spiegeling in de veertig meter hoge ronde gevel oogt deze hippe overdekte markt van buiten als een gigantische gong. Binnenin de futuristische agora is het zoeken naar die volgetatoeëerde prof, in dit levend schilderij van winkelende mensen met matbruine kartonnen tasjes in de hand.

Chinese koks stomen de zweetdruppels onder hun koksmutsen boven dampende wokpannen.

De grimas van een baristajongen van de kraam ernaast, met baard en fettig haar in een knotje, lijkt te verraden dat-ie momenteel zijn duim brandt aan een koffiekopje dat hij vast heeft.

En draai in dit tableau vivant nog een kwartslag en caramba, jawel: daar op de hoek bij tapasbar 21 Pinchos is eindelijk een mens die de hoogte van een deurpost heeft. Is dat 'm?

Zo grimmig als Britse hooligans er anno jaren tachtig bijliepen, is Michiel Kramer getooid. Met z'n *baggy trousers*, lange crèmekleurige regenjas, een platte pet met ruitjes en een tattoo in z'n nek.

Er ontbreekt, op z'n Rotterdams gezegd, slechts één detail aan dit vintage hooliganbeeld: een *gouwe* vreetsteen in de hoek van z'n muil.

Aangenaam. De profvoetballer en journalist schudden de hand op deze markt en geven tegelijk hun voor- en achternaam.

Onderwijl tikt een kale BOA in bomberjack – geschatte leeftijd: 55 jaar – Kramer op z'n schouder. 'Zo sorry dat ik misschien stoor. Maar ik ben zo'n fan van je en nu zie ik je. Mag ik een selfie met je nemen?'

Kramer: 'Natuurlijk, maat.' Kramer legt zijn hand op diens rug en lacht naar de telefooncamera die de man voor hen houdt.

Bij het flitsen klinkt een jonge mannenstem uit een vriendengroepje, van wie één lid er op een elektrische step tussen rijdt. 'Hé, Kramer, broodje kroket!' Kramer hoort het niet. Of: Kramer doet alsof hij het niet hoort.

Dan nemen de spits en journalist de trap richting het bovendeckse terras van de matgroene bar 21 Pinchos. Ze zetten zich op rieten stoelen.

Er breken bij voetballer en journalist lachkuiltjes door in de ongeschoren wangen bij de gelijkenissen in hun levens. Hij eind dertig, hij ook. Hij drie kinderen, hij ook. Hij drie jongens, en hij ook. Dat boek kan met deze chemie in de kosmos van de Markthal er zomaar komen, zijn ze het rap eens. Totdat de beoogd schrijver van dat boek zegt:

**Alhoewel... Het zou dan best aardig zijn, voor een spanningsboog in dat eventuele boek, wanneer er weer eens iets ging gebeuren in dit leven van een voetbalpensionado. Dat mensen weten dat de voetballer Kramer überhaupt nog leeft...**

Kramer fronst en er verschijnen meerdere horizontale rimpels op zijn voorhoofd en hij buigt voorover.

Kramer: 'Godverdomme...

Man, man, man. Meen je dit?

Gaan wij ook zo bijdehand beginnen, maat. Aah, meen je dat...'